

v podstatě v téže věci, ve které před tím již udílel radu odpůrci. Obviněný namítá, že v oněch sporech šlo o řešení docela jiného právního poměru, než když ho Jan D. žádal o radu, zda by mohl společenskou smlouvu dáti knihovně zajistiti. Námitka ta však neobstojí, uváží-li se, že šlo, jak z obou žalobních proseb vidno, v obou sporech v podstatě o to, zda společenská smlouva D-ova jest po právu čili nic. Podle § 10 adv. řádu bylo povinností obviněného odepřít zastupování Františka P-y v obou těch sporech proti dřívějšímu klientu Janu D-ovi. Ostatně odvolání samo to uznává, uvádějíc, že zastoupení Anny P-ové odmítl a že do sporu Františka P-y proti Janu D-ovi zahájeného jiným právním zástupcem teprve později jen proto vstoupil, poněvadž František P. byl jeho starým, dlouholetým klientem. V odvolání se dále vytýká, že v napadeném nálezu se uvádí obsah dopisu obviněného Janu D-ovi ze dne 10. prosince 1918, a na to ihned se připojuje, že z podání žaloby později patrně sešlo, což vše je uvedeno prý v takové souvislosti, jakoby se jednalo o to, by proti manželům B-ovým bylo snad žalobou vymoženo zajištění společenské smlouvy ze dne 10. října 1917; citovaný dopis ze dne 10. prosince 1918 a zamýšlená žaloba Jana D-a týkala prý se však docela něčeho jiného, totiž toho, že chtěl Jan D. uplatnit proti Anně B-ové nyní opět provdané P-ové nějaké náhradní nároky. K tomu se jen podotýká, že v uvedeném dopisu se mluví o podání žaloby na manžele B-ovy. Odvolatel sám uznává, že je to (totiž zmínka nálezu, že z podání žaloby později patrně sešlo) pro posuzování tohoto případu lhostejným. Tvrzení odvolání, že Jan D. obviněnému nic nesdělil o tom, co s Annou B-ovou opět provdanou P-ovou ujednal u Dr. R-y v B. a zda tam s ní vůbec něco ujednal, je v rozporu s položkou palmárního účtu obviněného zasláního Janu D-ovi »přezkoumání smluv s manželi B-ovými«, a i v rozporu s obsahem dopisu obviněného ze dne 7. prosince 1918. K námitce, že není správným zjištění napadeného nálezu, že žaloba Františka P-y byla zamítnuta jen v nepatrné části, se připomíná, že v nálezu se správně uvádí, že soud zamítl žalobu Františka P-y a jen v nepatrné části, pokud si osoboval Jan D. výhradné užívání mlýnice, uznal, že přísluší žalobci společné držení a užívání. Odvolání bylo jako bezdůvodné zamítnouti.

Čís. 48 dis.

Opatření podle § 17 kárn. statutu (zastavení provozování advokacie, bylo-li proti advokátu zavedeno vyšetřování u trestního soudu) vztahuje se na dobu až do pravoplatnosti rozsudku trestního soudu.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Ds II 10/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud druhé stolice pro advokáty a advokátní kandidáty nevyhověl stížnosti obviněného proti usnesení kárné rady moravské advokátní komory v Brně z 10. září 1927, jímž bylo stěžovateli zastaveno prozatímně vykonávání advokacie.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá usnesení kárné rady moravské advokátní komory v Brně jen potud, pokud podle důvodů usnesení toho má býti stěžovateli i po vynesení trestního rozsudku první stolice až do konečného vyřízení věci Nejvyšším soudem vykonávání advokacie zastaveno, a namítá, že prozatímní opatření ve smyslu § 17 kárného statutu, jež není trestem, nemůže jíti dále, než trest sám, a že podle § 12 kárn. statutu jest kárným trestem zastavení výkonu advokacie nejdéle na dobu jednoho roku, kdežto napadené usnesení praví, že vyřízení trestní věci stěžovatelovy může trvati ještě alespoň jeden rok, a tím připouští, že může trvati po případě i déle, než jeden rok; v případě osvobození trestním soudem první stolice není prý na místě, by výkon advokacie zůstal zastaven, ježto v tomto případě uzná soud, že není tu trestných činů za vinu kladených a jest pak na kárné radě, by provedla kárné řízení; je-li vynesena rozsudek osvobozující, jest již do jisté míry muži práva znalými rozhodnuto o nevině a obvykle se dá očekávati, že toto rozhodnutí bude konečné. Mohlo proto podle názoru stěžovatelova býti pouze nalezeno, že se mu zastavuje výkon jeho povolání pouze na dobu do rozsudku první stolice a teprve v případě odsuzujícího rozsudku mohlo by býti učiněno opatření další, že se totiž výkon zastavuje až do rozhodnutí konečné stolice. Stěžovatel navrhuje, by napadené opatření bylo, pokud rozhoduje o době po rozsudku první stolice změněno tak, že se prozatímní zastavení týče pouze doby do rozsudku první stolice. Vývodům stížnosti nelze přisvědčiti. Poukaz na § 12 písm. c) kárného statutu, podle něhož zastavení advokacie může býti vysloveno nejdéle na jeden rok, jest bezpodstatný. V § 12 kárn. statutu jsou stanoveny tresty kárné, pod písm. d) i vymazání ze seznamu, kdežto § 17 kárného statutu předpisuje, kdykoliv se proti advokátovi zavede vyšetřování u trestního soudu, opatření zastavení provozování advokacie, aniž by určoval dobu, na kterou se tak smí státi. Jest samozřejmo, že se takové opatření vztahuje na dobu až do pravoplatnosti rozsudku trestního soudu, neboť rozsudek trestního soudu první stolice, pokud nenabyl moci práva, nemá vůbec účinnosti a kárná rada nemůže přirozeně před jeho pravoplatností učiniti ve věci další opatření, pokud důvody pro suspensi trvají. Teprve, stal-li se tento rozsudek pravoplatným, může kárná rada tak učiniti; jde-li o pravoplatný rozsudek osvobozující nebo rozsudek pravoplatně odsuzující k nějakému trestu, s nímž není podle zákona spojena ztráta advokacie, může po případě zavést kárné řízení a, odsoudí-li trestní soud advokáta k trestu, s nímž jest podle zákona spojena ztráta advokacie, vyřkne kárná rada, když rozsudek nabude právní moci, bez dalšího řízení, že má býti ze seznamu vymazán (§ 19 kárn. statutu). Stížnost bylo jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 49 dis.

Podle § 5 odstavec první zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. je nepřipustným odvolání pouze proti pořádkovému trestu napome-